

schrijving zeggen, want als het sterke beenen zijn, die de weelde dragen, er is voor een man als hij was, met zijn hartstochtelijke belangstelling, een sterk hart noodig om in de wereld, waar hij verkeerde, de armoe te dragen, en dat sterke hart heb ik nergens zoo sterk, zoo gaaf, zoo vanzelfsprekend waardig en blijmoedig gekend als in hem, over wien wij hier schrijven. De maatschappij is toch in het algemeen o.a. het onverkwikkelijk tooneel van kleine en groote slaafsche reacties, en het was daartegenover weldoend, mee te maken hoe Steenhoff, die om maar iets te noemen jarenlang in buurten heeft moeten wonen, waar zelfs de trapruzies niet van de lucht waren, overal en ook daar zichzelf ten allen tijde geheel bezat.

Hij behield zijn waardigheid tegenover de mede-trapbewoners, maar tegelijkertijd, en net zoo, naar buiten toe. Aan een invloedrijk man, die den hem onbekenden Steenhoff (blijkbaar uit respect voor zijn leven) het gebruik voor onbepaalden tijd van een ruim gemeubileerd huis deed aanbieden, liet hij antwoorden, dat hij dien heer bedankte, maar het aanbod niet aannam, omdat hij den heer niet kende. Op zulke oogenblikken was hij – dat is het merkwaardige – niet enkel grand seigneur – dit veronderstelt immers een zeker egoïsme – hij handelde met volle menschelijke warmte, hij hoopte vooral niemand te kwetsen, maar hij kon niet anders zijn dan hij voelde te moeten wezen. Zoo stond hij ook tegenover de politiek, waarin hij voortdurend meer naar uiterst-links ging: het primitief-goedmenschelijke tezamen met een trotsch en schuchter gevoel van eigen en anderer waardigheid deed hem nooit de praktijk ervan naderen. Maar de doeners bewonderde hij. Op de vriendschap, die hem den laatsten tijd aan Wijnkoop verbond, was hij zeer gesteld.

Het liefst waren hem in 't algemeen – het mocht nu eenmaal nooit iets kosten – de wandelingen in en om Amsterdam, wandelingen door de polders in gezelschap van zijn veel jongere vrouw en later van kinderen. Natuurlijk ging het teekengerei mee. Men zat aan den kant van slooten, plukte lisschen, bekeek die telkens weer met versche, onbevangen bewondering, krabbelde studieus in kleine, hardgekafe cahiers, of Steenhoff stond rechtovereind, de pijp in den mond, en zette een groote teekening op in een wijd uitklappend schetsboek. Vele teekeningen bestaan er zoo van hem, vaak zijn ze later nog eens opnieuw opgezet in aquarel. Zijn vrouw, een geboren Snethlage, begaafd met een heel eigenaardig, zeer persoonlijk talent in schrijf- en teekenkunst, maakte dan ook zelf een paar schetsen, of schreef in een paar halen het begin neer van een natuur-impressie of (dikwijls) van een grillige herinnering aan verwrongen menschelijke verschijningen, op straat of in een armelui's tram ontmoet. En als men dan 's avonds tevreden thuiszat, ging Steenhoff weer gauw aan de tafel zitten, om aan een van zijn critieken, die zelden in één trek werden